

Pondělí 26. dubna**Východ slunce: 3.08, západ slunce: 21.37****18 hodin a 29 minut slunečního svitu**

Ještě předchozí večer se Nina s Klemetem vrátili na základnu ve Skaidi. Nina si byla jistá, že přijdou o další den volna, ale příliš ji to netrápilo. Paprsky slunce ji zase vzbudily už za úsvitu. Když už ji unavovalo se donekonečna převalovat v posteli, tak vstala, vyčerpaná a rozezlená, když uviděla, že Klemet ještě hluboce spí.

Ani po několika měsících služby u sobí policie si Nina nevyvykla na bílé noci na dalekém severu. Hlídky trvaly i několik dnů a s Klemetem museli sdílet omezený prostor, takže oba policisté museli najít přijatelný způsob soužití. Občas se na ni Klemet dlouze zadíval a ona se tvářila, že to nevidí. Jeho sám-ským stanem svobodného muže jistě prošla nejedna žena. Ale od té příhody s fackou si od ní udržoval uctivý odstup a ji bavilo toho využívat.

Jak tak chodila po místnosti, nakonec Klemeta vytrhla ze snů. Nina se chtěla co nejrychleji vrátit k Vlčí úžině. Nilse-An-teho fotka jí vrtala hlavou. Vlastně fotky. Na druhé fotce, na

které si strýcova mladá přítelkyně podle všeho začala vyhrnovat sukni, bylo zřetelně vidět, jak se první sobi obrací zpátky, zatímco stojící postava měla ruce vzpažené, v jiné pozici než na první fotce, což znamenalo, že neznámý rukama mával, nebo každopádně jimi vykonával nějaký pohyb. Ještě nevěděla, jak s tou informací naložit, ale připadalo jí to rozhodně zajímavější než případ krádeže soba, který stejně nikdy nerozlousknou.

O hodinu později už byla hlídka H9 na severním břehu úžiny. Stáli nedaleko místa, kde vytáhl Nils Sormi z vody Erikovo tělo. Udělali si co největší zvětšeniny fotek od Nilse-An-teho, snažili se je zvětšit na co nejlepším rozlišení, jak jim to omezená technika na základně umožňovala. Rozhlíželi se kolem. Nina si ve stínu posvátné skály hledala vhodný výhled. Na chvíli si dřepala a pozorovala podivně tvarovaný kámen. Všimla si malých předmětů umístěných ve skalních puklinách, drobné mince, kosti, březovou kůru, předměty z různého materiálu, které vypadaly jako malé sošky. Přijela k nim dodávka. Vystoupil z ní Morten Isaac, šéf 23. okrsku.

„Viděl jsem vaše auto. Tak co, máte od soboty něco nového?“

Nina se mu chystala odpovědět, ale Klemet ji předběhl a vzal jí fotky z rukou.

„Když zrovna stádo plavalo na druhý břeh, nějaký chlap se postavil a začal mávat rukama. Co ti to říká?“

„Dobrej Bože, co já o tom můžu vědět? Ukaž mi to.“

Šéf okrsku fotky nějakou chvíli podrobně studoval.

„Ty vaše fotky jsou mizerné kvality.“

„Dobře víš, o čem chci mluvit, Mortene.“

Morten věnoval oběma policajtům dlouhý pohled a začal nahlas uvažovat.

„No, z videa bych určitě byl moudřejší. Mezi prvním a druhým snímkem uplynul nějaký čas, takže se nedá s určitostí